

Denna text publicerades även i tidskriften *Den Kommunistiska Internationalen* nr 4 1921, under rubriken ”Amsterdam, Moskva, London” (och i annan översättning), se [Den Kommunistiska Internationalen](#))

A. Losowski

Amsterdam eller Moskva

Översättning från tyskan av Paul Thunell

Frams förlag 1921

Amsterdam-Internationalen

Den väldiga jäsningen bland de djupa, breda europeiska arbetarmassorna har också till det yttersta tillspetsat krisen i den internationella fackföreningsrörelsen. Redan under kriget hade socialpatrioterna försökt varje koalition för att bilda en egen fackföreningsinternational, men dessa försök har dock, som bekant, icke fört till något resultat. Knappast var kriget slut då, på grund av massornas tryck, den fackliga rörelsens internationella chauvinistiska spetsar måste ta initiativet till och återuppbygga den genom kriget och deras eget förräderi sönderslagna internationalen. I detta syfte sammankallades till Bern i febr. 1919 en konferens, som skulle utföra förarbetet till den internationella fackliga kongressen i Amsterdam.

Denna kongress sammanträdde i slutet av juli. Den lade grundstenen till 'len organisation, som blivit bekant under namnet Fackförenings-Internationalen i Amsterdam. Bland de vid arbetet av denna nya byggnad sysselsatta murarna finna vi gamla bekanta – alla länders hurra-patrioter, vilkas uppgift under hela kriget bestod däri, att förvandla arbetarna till stumma och villiga verktyg åt den fosterländska kapitalismen. Kongressen var såväl i detta som i andra avseenden en trogen spegelbild av den II internationalen, vilkens olycka bestod däri, att den var sammansatt av för mycket chauvinister och för få socialister.

De nationella lidelserna präglade Amsterdamkongressen.

De nationella synpunkterna störde oavslåligt det gemensamma arbetet. De belgiska och franska förbunden – segrarna – fordrade av de besegrade, d. v. s. de tyska och österrikiska förbunden, att de skulle bekänna sin skuld under det de själva fortforo att anse sin egen position oklanderlig, de hade dock endast kämpat för ”civilisation, kultur och demokrati”. Bakom masken av hövliga och innehållslösa fraser förborgade sig ett nedrigt och alltför nationalistiskt väsen, så att man vid läsningen av det livlösa, kalla och svarvade kongressprotokollet gripes av en djup motvilja.

De belgiska ombuden angrep och de tyska ombuden försvarade sig, under det Gompers, Jouhaux och Appleton, dessa lakejer till sina regeringar, spelade rollen av sakförståndiga och domare i frågan, om de tyska fackförbundens taktik hade motsvarat den internationella solidariteten eller inte. Sassenbach tog ordet och förklarade i försiktiga ordalag: ”De tyska fackföreningarna ha ständigt erkänt, att Belgien tillfogats svåra oförrätter ... Det var vår fasta övertygelse att det för Tyskland handlade om ett försvarskrig ... Hade den tyska arbetarklassen haft den uppfattningen, att Tyskland var den angripande parten, så hade den utan tvivel med alla medel motsatt sig kriget ...” Sedan han vidare hade hänvisat på de dåliga ömsesidiga förbindelserna, vilka han ansåg som en huvudorsak till en del fel, slutade Sassenbach sitt tal

med följande: ”Allt som skedde har skett i den uppfattningen att det tjänade det tyska folkets livsintressen, utan att därmed begå någon orätt mot de andra ländernas arbetarklass och utan att därmed bryta mot våra internationella förpliktelser.” Denna förklaring framkallade en storm av harm bland de tyska ombuden, en del av ombuden desavouerade Sassenbach och kongressen antog följande resolution: ”I beaktande av att den förnämsta uppgiften för den internationella fackföreningskongressen är att återuppbygga den fackliga internationalen, därmed förekommande att vad som tilldrog sig före och under världskriget icke mer kan återupprepas – tager kongressen lärdom av den förklaring, som vid rådplägningens slut avgivits av den tyska delegationen, konstaterande de där uttryckta beklagandena och övergår till dagordningen.”

Denna resolution skulle rättfärdiga de allierade patrioternas och samtidigt fördöma de tyska patrioternas politik. Men knappast var Amsterdamkomedien slut, då tyska generalkommissionen offentliggjorde ett beslut, där det hette: ”varje ansvar för Sassenbachs förklaring avböjes”.

De allierade socialpatrioterna, dessa värdiga Versailles-epigoner, hade nu tillkämpat sig en hycklande förklaring av sina tyska kolleger. Trots detta underlät de icke att låta tyskarna vid alla möjliga tillfällen känna sitt nederlag; de tilläto icke ens att Legien valdes till andre vice ordförande, fast han var tio gånger mer duglig än Jouhaux och Appleton tillsammans. På grund härav avböjde Legien varje deltagande i presidiet. De allierade socialpatrioterna bjöd då ledaren för de österrikiska fackförbunden, Hüber, att delta i Amsterdam-Internationalens presidium. Men Hüber var solidarisk med tyskarna och avböjde med den förklaringen, att de lidit tillsammans och därför också måste hålla ihop.

Socialiseringsfrågan.

Utan att detta nationalistiska slagsmål bilades antog kongressen resolutioner angående deltagandet i Washingtonkonferensen och i socialiseringsfrågan. Kongressen antog följande av socialiseringskommissionen föreslagna resolution, som förtjänar att återgivas i sin fullständiga ordalydelse:

”Kommissionen anhåller att kongressen ger uttryck åt den meningen, att den genom kriget uppkomna desorganiseringen har sin grund i kapitalismens oförmåga att organisera produktionen så, att den säkrar folkmassornas välbefinnande.

Erkännande det stora arbete som gjorts för arbetare i allmänhet och för de organiserade i synnerhet genom den fackliga rörelsens verksamhet, förklarar kongressen, övervägande, att fackföreningarna utgöra såväl förutsättningen som grundvalen för socialiseringens förverkligande samt att det är nödvändigt att proletarietets strävanden och verksamhet i alla länder inriktar sig på produktionsmedlens socialisering.

För detta ändamål uppdrar kongressen åt byrån för internationella fackliga landscentralen att samla och alltjämt komplettera alla dokument, vilka kunna bidra till kännedomen om resultaten av genomförd socialisering av den ena eller andra industrigrenen i de länder där socialisering praktiseras. Resultaten skola delgivas de anslutna fackliga landsorganisationerna.

Kommissionen fäster emellertid kongressens uppmärksamhet på, att genom en socialisering av produktionsmedlen det allmänna och personliga välbefinnandet kan tillförsäkras överallt åt envar endast genom en normal och vetenskapligt organiserad progressiv utveckling av produktionen.

Kommissionen anser att blott under dessa förutsättningar skall socialiseringen kunna bli

ändamålsenlig och möjlig.”

Av denna resolution är mycket av intresse att lära och framför allt: att socialismen inte är någon dålig sak, när den blir ”normalt och vetenskapligt” organiserad, men också att den är en mycket allvarlig sak, som man därför måste umgås mycket försiktigt med. Men kongressen, som tilltror sig leda hela världens fackföreningsrörelse, har ingenting annat att säga i socialiseringsfrågan än att arbetarnas uppmärksamhet bör ”fästas” på dessa frågor, och att internationella fackliga landscentralen får i uppdrag att ”först samla materialet”. Kongressen glömde blott att tala om en obetydlighet, nämligen, när den av dem i utsikt ställda socialiseringen skulle förverkligas. Därmed hade de ingenting att säga; ty alla fraser om klassens gemensamma arbete voro uttömda, och arbetarna skulle icke veta mer därom. Man måste skickligt insmuggla sitt avståndstagande från kamp för socialismen i några lärda ord som ”en progressiv utveckling av produktionen”. Detta är gjort med dessa herrars speciella fingerfärdighet. Och därmed kan ju heller ingen tro att den internationella fackliga centralen har några krigiska avsikter vad det gäller socialismens genomförande, när den av kongressen fick i uppdrag att ”samla material”. Det är alltså klart, att det icke är en organisation för den revolutionära klasskampen, utan i bästa fall – en ny brevlåda har anskaffats. Denna karaktär av passivitet och avkall av klasskampen är även uttryckt i programmet.

Amsterdam-Internationals program och stadgar.

Den internationella fackliga landscentralens program är enligt stadgarna följande:

- a) Utbyte av för arbetarrörelsen viktiga upplysningar.
- b) Sammanförande och bearbetning av enhetliga statistiska uppgifter.
- c) Inledning och genomförande av ömsesidiga hjälpaktioner.
- d) Befrämjande av den fackliga agitationen inom de anslutna länderna på framställning av vidkommande landsorganisation.
- e) Medling vid tvister inom rörelsen.
- f) Befrämjande av den fackliga rörelsens utveckling i de Binder, vilkas landsorganisationer ej äro anslutna.
- g) Materialinsamling över sociallagstiftningen i alla länder samt befrämjande av strävandena till förbättring och genomförande av den socialpolitiska lagstiftningen i alla länder.
- h) Reglering av emigrationen i den fackliga rörelsens intresse.
- i) Avslutande av ömsesidiga förbindelser till förmån för de anslutna medlemmarnas fria flyttningsrätt genom reglering av villkoren för övergången mellan organisationerna.
- j) Utgivandet av en internationell revy.

Detta verksamhetsprogramms författare syntes själva hysa tvivel om dess tidsenliga karaktär, ty de bifogade en avhandling, som benämndes: ”Den Internationella fackliga landscentralens ändamål”. Vad är nu dess ändamål? Enligt den internationella fackföreningsrörelsens ledares uppfattning skall det detaljerade aktionsprogrammet (betänk: efter det oerhört förödande världskriget och sedan den sociala revolutionen otvivelaktigt har begynt) ha följande lydelse:

1. Befrämjande av de anslutna organisationernas intressen och strävanden på nationell och internationell basis.

2. Befrämjande av den nationella och internationella fackliga rörelsen i de länder som ej anslutit sig till den internationella organisationen.
3. Befrämjandet av en enhetlig aktion i alla frågor av gemensamt fackligt intresse.
4. Kamp mot internationellt strejkbryteri.
5. Anskaffandet av medel för förverkligandet av ovan nämnda och andra fackliga ändamål, som finnas uttryckta i stadgarna.

Detta är allt vad herrarna Legien, Jouhau, Appleton, Oudegeest, Thorberg och andra ledare för den västeuropeiska fackföreningsrörelsen hade att säga om uppgifterna för fackföreningsrörelsen och dess internationella stab. Hur är det möjligt, att som resultat av två konferenser och rådplågningar mellan de mest betydande personerna i Europas och Amerikas fackföreningsrörelse detta underbara program har blivit frukten? Det är att beakta att program och stadgar försåtligt gå ikring frågan om socialismen. Ordet "socialism" användes icke ens, och stadgarna äro så avfattade att man kan tro att det är stadgar för vad som helst, t. ex. ett sportsällskap eller en internationell organisation för bekämpande av den asiatiska koleran. Detta färglösa program är det bästa kännetecknet för den fackliga rörelsens ideella förfall i alla länder. Till sak, vad skulle väl människor, som var och en i sitt land ingått borgfred, ha att säga om klasskamp och socialism? Vad hade Legien, som är borgfredens andlige fader, kunnat säga om klasskamp? Vad hade sekreteraren i C. G. T. Leon Jouhau – tidigare revolutionär syndikalist och för närvarande franska regeringens lakej kunnat säga om revolution och revolutionär kamp? Människor, som hemma ägnat sig åt ärbar verksamhet, kunde naturligtvis inte åstadkomma annat än ett internationellt sällskap för kaninavel eller en brevlåda.

C. G. T. och Washingtonkonferensen.

Sedan alltså denna märkvärdiga institution hade blivit kallad till livs så upptog dessa fackföreningsledare frågan, om de skulle deltaga i den av Nationernas förbund sammankallade konferensen i Washington. Kongressen beslöt att deltaga i konferensen, Men blott under den förutsättningen, att även ombud för de besegrade ländernas fackliga rörelse fick deltaga. I Washingtonkonferensen (oktober 1919), som sammankallades i överensstämmelse med en paragraf i Versaillesfördraget, deltog, som bekant, ombud för regeringarna, arbetsköparna och arbetarna. Varför deltog fackförbunden i denna konferens? Förklaringen härtill finna vi i ett beslut från C. G. T. i Frankrike. Då de franska socialpatrioternas borgfredstaktik framställes mycket "anständigt" och de förstår överskylla sitt förräderi med vackra fraser, så överlämnas ordet till dessa begåvade försvarare av Amsterdam-Internationalen. När C. G. T:s exekutivkommitté valde Jouhau som ombud till Washingtonkonferensen och Dumoulin, Bidgare, Lenoir och Jeanne Bouvier som hans "tekniska biträden" antogs samtidigt en lång resolution, där det bland annat hette:

"Utan att frångå den av våra ombud i Fredskonferensens arbetskommission formulerade kritiken och utan att bestämma politiken angående utgestaltningen av fredsfördraget i samförstånd med andra nationella arbetarorganisationer, går C. G. T. till Washington med den fasta viljan att förverkliga en internationell arbetsorganisation, som arbetar enligt de proletära fordringar, som kom till uttryck på internationella fackföreningskonferensen i Bern.

Trogen den princip, som under krigstiden blivit uttalad av olika konferenser och har fått sin slutgiltiga utformning i Bern, förklarar den franska proletära organisationen, att det är nödvändigt med en omgestaltning av arbetsförhållanden i hela världen, *förverkligandet av ett*

minimum av rättigheter och garantier för arbetarna.” (Kursiverat av förf.)

”Det i Internationalen organiserade proletariatet förklarar, att uppsättandet av dessa principer är en nödvändig förutsättning för erhållandet av en varaktig fred. Det kan icke skapas någon jämvikt i världen, om inte alla länders arbetare få åtnjuta samma rätt och befinna sig under lika lagar.”

”Detta är de grundsatser i vilka de fackliga ledningarna i olika lider instämma och som C. G. T. kommer att stödja i Washington. Då vi sänder våra ombud till denna konferens, så är det icke det franska proletariatets mening att de skola ingå förbund med regeringarnas och arbetsgivarnas ombud, utan det är endast uttrycket för arbetarnas i hela världen klara vilja, att det skall vara aktivt deltagande, emedan det spelar en avgörande roll om vi utöva en stadig och verksam kontroll över den nya internationella organisationens funktioner.”

”Å andra sidan förglömmer icke det franska proletariatet, att arbetets internationella organisation bildar en oskiljbar del av Nationernas förbund, vilket gemensamt med hela världens proletariat anser det för en tvingande nödvändighet, att alla folk och de organiserade arbetarmassorna bemöda sig om att en gång för alla göra slut på alla militära och ekonomiska konflikter.”

”Den internationella konferensen i Washington är Nationernas förbunds första försök. Därför kan arbetarna icke överskåda det. Det är dock för dem en tillfredsställelse, att de i går fientliga länderna tillåtits representera, och att det för arbetarna vore lyckligast, om de åsikter genomdrevos, som har till mål att förverkliga alla folks försoning på framstegens grundval – fredens rättigheter.”

”C. G. T. skall i överensstämmelse med arbetareinternationalen verka för erkännandet av arbetarnas rätt i hela världen och för alla proletärerers aktionsfrihet – därmed också de ryska proletärerernas –, som enas i tanken på den internationella befrielsen.”

Många orimligheter har ledarna för C. G. T. lagat till under krigstiden, men denna anhopning av tomma fraser överträffar allt hittills. Ofta och fullständigt otvetydigt blir här förbindelsen mellan den fackliga rörelsen och Nationernas förbund avslöjad, varvid förbundet tillskrives mera dygder, än vad de båda jordhalvornas störste hycklare, Wilson, någonsin kunnat hoppas på.

Amsterdam-Internationalens ”seger” över Nationernas förbund, vad det gällde den principiella tillåtelsen för tyskar och österrikare att representera på Washingtonkonferensen, visade sig vara problematisk: konferensens organisatörer vände saken så, att 'det var omöjligt för den till Washington strävande Bien att komma dit. Jämlikhetens princip var dock besannad och arbetarklassen hade haft sin ”tillfredsställelse”.

Washingtonkonferensen har, som bekant, utarbetat ett långt program om arbetarlagstiftning, varvid kongressens hela mekanism gick ut på, att länderna med kortare arbetstid ville lyckliggöra de efterblivna ländernas arbetare och arbetsköpare med samma välsignelse. •Det enda synbara resultatet av Washingtonkonferensen var bildandet av Internationella arbetsbyrån, som kom till stånd i januari 1920.

Byråns slutgiltiga sammansättning är följande:

Arbetsköpare: Guérin (Frankrike), *Madisonbank* (England); *Nodas* (Tjeckoslovakien), *Schindler* (Schweiz), *Carlier* (Belgien), *Pirelli* (Italien), – alla storföretagare och ledare för ekonomiska organisationer.

Fackliga organisationer: Jouhaux (Frankrike), *Oudegeest* (Holland), *Stuart Benning* (England), *Thorberg* (Sverige), *Legien* (Tyskland)* och ytterligare en fackföreningsman från Australien. – alla beprövade motståndare till klasskampen och sina regeringars lakejer.

Neutrala regeringar: Baron Major De Blanche (Italien), *Sir Malcolm Dovelng* (England), *Graf de Eva* (Spanien), *Nagajaga* (Japan), *Rufenacht* (Schweiz), *Sokol* (Polen), *Proff. Maheim* (Belgien), *De Olveor* (Argentina), *Dr. Lehmann* (Tyskland), *Bedel* (Danmark).

Detta internationella slödder, som sammansluter sig och föregiver att de skall lyckliggöra arbetarna med välgärningar, valde till direktör för etablissemetet *Albert Thomas*, som har tagit till specialité, att draga de socialistiska principerna i smutsen.

Internationella arbetsbyråns verksamhet.

Varmed sysselsätter sig Internationella arbetsbyrån, och vari består dess uppgifter? Det är bekant att i januari 1920 beslöts att sända en kommission till Ryssland, i vilken skulle medfölja en delegat från Amsterdam-Internationalen. Arbetsbyrån sammankallade en sjömanskonferens till Genua, som pågick från den 15 juni till den 15 juli 1920 och, som bekant, slutade med en stor skandal emedan de engelska sjömännens ombud fordrade, att de tyska avlägsnades. En hel månads arbete hade enligt själva C. G. T:s ståndpunkt inget önskvärt resultat, ty 8-timmarsdagen blev avslagen med 48 röster mot 25 ... Man måste ha två tredjedelar av rösterna, säger C. G. T:s officiella berättelse, det felade ”blott en röst” tillfogas det melankoliskt. Den internationella arbetsbyrån sysselsätter sig vidare med materialinsamling, utgivandet av böcker över sociallagstiftning o. s. v., varvid byrån, enligt meddelande av Albert Thomas på ett möte i Berlin, stödjer sig på fackföreningsrörelsen. För att få klart för oss vad denna byrå uträttar, vilkens direktör har en årslön på 220,000 frc, låta vi en konservativ fransk tidskrift (*Correspondent*) berätta. Den skriver den 25 september 1920:

”Arbetsbyrån skyddar arbetarna genom att säkra dem existensminimum och mänskliga arbetsbetingelser, t. o. m. i länder med dåligt utvecklade organisationer; den skyddar arbetarna mot den nationella reaktionen, utvecklar den sociala lagstiftningen och bemödar sig om att skaffa arbetarna alla fördelar på fredlig väg, d. v. s. utan de lidanden arbetsstriderna föra med sig.”

”Åt arbetsgivarna tillförsäkrar den internationella arbetarorganisationen ännu större fördelar, ty i de flesta industriländer kunna arbetarna tilltvinga sig de fördelar, som bli påbjudna av byrån. Då däremot arbetsgivarna utan en solid internationell organisation sakna medel att undgå de förstörande följderna av de medgivanden arbetarna är i stånd att tilltvinga sig. Den dag denna organisation upphör att existera, så bli arbetsgivarna mer lidande därav än arbetarna.” (Kursiv. av förf.)

”För att vara verkligt internationell måste arbetsbyrån stödja sig på organisationer av liknande karaktär. Arbetarinternationalen existerar (tidningen menar Amsterdam-Internationalen. Förf.), arbetsgivareinternationalen står inför sitt bildande; under den sista månaden har man ju kunnat konstatera en rörelse, som har till syfte att sammansluta alla arbetsgivare. Men Internationella Arbetsbyrån vilar på något mycket mer omfattande, nämligen: den internationella solidariteten och den internationella goda viljan hos folken och regeringarna. Det är en viss sanning i de ord Albert Thomas en gång yttrade till belgiske konungen:

”Höghet, arbetarnas international understödjer mig, arbetsgivarnas international understödjer

* Broschyren skrevs 1920, *Legien* har, som bekant, sedan dess avlidit. Översätt. anm.

mig, det .felas mig blott understöd av konungarnas international.”

Det synes oss som ingenting mer behövde tilläggas denna karaktäristik av Internationella Arbetsbyrån. Den borgerliga journalistens goda näsa har vädrat byråns för arbetsköparna starka sidor; en byrå som bildats under medverkan av Amsterdam-Internationalen och som i dag räknar som aktiva och inflytelserika delägare ledarna för Amsterdam-Internationalen (Jouhaux, Oudegeest, Legien, Thorberg och andra). När jag vid underhandlingar med den norska Landsorganisationens sekretariat måste hänvisa på denna brottsliga förbindelse svarade mig sekretariatets ordförande, Lian: ”Den eller den ledarens deltagande i Internationella Arbetsbyrån är en privatsak.” Härpå svarade jag: ”Kommer norska arbetarna att anse det som Lians privatsak om han befattar sig med tillverkningen av falska mynt? Uppenbart – nej. Varför vill han då att det skall uppfattas som en privatsak för den internationella fackliga rörelsens ledare när de bedriva tillverkning av falska politiska mynt?” Min jämförelse fann man ”ytterst grov och taktlös”.

Internationella fackföreningsrådet

Bristen på en kampduglig fackföreningsinternational har tvingat de ryska fackförbunden och revolutionära element i andra länder att föra fram frågan om skapandet av en verklig fackföreningsinternational. Initiativet har utgått från ryssarna. Det första steget i den riktningen var fackliga allryska Centralrådets upprop den 10 oktober 1919 i anledning av Washingtonkonferensen. Det innehöll ett förslag om skapandet av ett nytt centrum för den revolutionära fackföreningsrörelsen. Sedan III allryska fackföreningskonferensen hade beslutat att ansluta sig till Kommunistiska internationalen måste det bli klart för alla revolutionära element i Europa, att avgrunden mellan Amsterdam och den ryska fackföreningsrörelsen är lika djup som avgrunden mellan II och III internationalerna. De engelska, italienska, bulgariska, franska och serbiska fackföreningsombud som voro i Ryssland sommaren 1920 ställde frågan på en praktisk basis; efter en del överläggningar träffades en provisorisk överenskommelse, vilkens viktigaste punkter säga:

1. att det är arbetarklassens plikt, att sammanföra alla organiserade krafter till en mäktig revolutionär klassorganisation, som är i stånd till, nära anknyten och arbetande sida vid sida med det internationella kommunistiska proletariats organisation, att frigöra alla krafter för den socialistiska revolutionens slutliga seger, för förverkligandet av världsrepubliken.
- 2 att de besittande klasserna vidtaga alla åtgärder, för att kväva vinsterna av vår befrielsekamp;
3. att mot borgarklassens diktatur måste uppsättas som avgörande medel under övergångstiden proletariats diktatur, vilken ensam är i stånd att bryta borgarklassens motstånd och att trygga och befästa proletariats makt.
4. att Amsterdam-Internationalen är på grund av sitt program och sin taktik oförmögen att genomföra ovan anförda principer och föra de proletära massorna fram till seger. Därför har konferensen beslutat:
 - a) att icke rekommendera den taktiken, att de revolutionära elementen utträda ur existerande fackliga organisationer. Tvärtom: de måste inom dessa vidtaga alla åtgärder för att utrensa de med bourgeoisien samarbetande opportunisterna;
 - b) att inom den fackliga rörelsen i hela världen bedriva en metodisk propaganda för kommunismen och för detta syfte i varje organisation bilda en kommunistisk cell;

c) att bilda en internationell kampkommitté för att omskapa fackföreningsrörelsen i denna anda. Denna kommitté skall fungera såsom Internationella fackföreningsrådet och arbeta i samförstånd med III Internationalens exekutivkommitté under villkor, som fastställdes av Kommunistiska Internationalens III kongress.

Denna nya internationella organisation för revolutionär fackföreningsrörelse har naturligtvis icke kunnat inskränka sig till denna deklaration; den har även formulerat ändamålen för vars skull den kommit till. I de provisoriska stadgarna är dessa uttryckta på följande sätt:

1. Vidsträckt propaganda och agitation för klasskampens idéer, för den sociala revolutionen, för proletariats diktatur och för en massaktion, som har till mål störtandet av den kapitalistiska samhällsordningen och den borgerliga staten.
2. Bekämpandet av samförståndspolitikerna med bourgeoisien och bekämpandet av förhoppningen om en fredlig övergång från kapitalism till socialism, en förhoppning som förgiftat hela världens fackföreningsrörelse.
3. Sammanslutning av fackföreningsrörelsens revolutionära klasselement och förande en beslutsam kamp mot den till nationernas förbund anslutna Internationella arbetsbyrå och Amsterdam-Internationalens program och taktik.
4. Initiativtagande i de viktigaste ögonblicken av den internationella klasskampen: avskaffandet av penningmedel till de strejkande vid större sociala konflikter o. s. v.
5. Samlandet av allt material, alla uppgifter och skriftliga aktstycken, som kan vara betecknande och av vikt för den revolutionära fackföreningsrörelsen, samt instruktion och upplysning åt alla till internationella rådet hörande organisationer beträffande det politiska och fackliga läget i respektive länder.
6. Utgivandet av böcker och broschyrer om frågor rörande den internationella arbetarrörelsen.

Det är tillräckligt, att jämföra Amsterdam-Internationalens och Internationella fackföreningsrådets stadgar, likaså de i Bern och Amsterdam antagna resolutionerna med de från Moskva, för att konstatera de genomgående motsatserna mellan de båda internationella organisationerna i mål och program, uppgifter och taktiska åtgärder. Den epok vi nu genomleva tål inga tvetydigheter och oklarheter, men på dylika är Amsterdam-Internationalens hela program och verksamhet uppbyggd. Motsättningarna mellan de båda organisationerna har Internationella fackföreningsrådet framhållit i sitt första offentliga uttalande den 1 augusti 1920, i detta heter det bland annat:

"Bourgeoisien är stark inte blott genom sin klassmedvetenhet, sina organisationer och sin djupa förståelse för utvecklingen av den internationella klasskampen, utan framförallt därför, att de stora folkmassorna äro efterblivna och sakna klassuppfostran, och i synnerhet på grund av den omständigheten: *att de i sin kamp mot arbetarna kan stödja sig på arbetarorganisationer.* Det är visserligen en vidunderlighet, men dock ett faktum.

Denna nya generalstab för den revolutionära fackföreningsrörelsen, som redan omfattar cirka 8 miljoner medlemmar, * börjar sin verksamhet därmed, att den vänder sig till alla världens fackföreningar med den uppmaningen: att frigöra sig från alla som för en brottslig försoningspolitik med bourgeoisien och att samlas under deras fanor som för en oförsonlig klasskamp för mänsklighetens befrielse.

* Som bekant avhöll Röda Fackförenings-Internationalen sin första kongress den 3-19 juli 1921 och har nu 17 miljoner medlemmar. (översättaren.)

Det är icke fred utan krig som Internationella fackföreningsrådet bringar bourgeoisien i alla länder, detta är det mest karaktäristiska för vår verksamhet. Vårt program är: Bourgeoisens störtande genom våld, upprättande av proletariats diktatur, oförsonlig kamp i internationell och nationell skala och en nära, ouplöslig förening med Kommunistiska Internationalen.

De, som anser att arbetarklassen kan lösa den sociala frågan genom underhandlingar och överenskommelse med borgarklassen, de, som tror att borgarklassen godvilligt skall överlämna produktionsmedlen till arbetarklassen, när den förfogar över majoritet i parlamentet, de, som anser att fackföreningarna kan stå "neutrala" i en period av de största omvälvningar av de gamla förhållandena, då hela världens öde avgöres, de, som predikar social fred under en period av grymt borgarkrig, dem – det må alla ledare för den fackliga rörelsen veta – betraktar vi som våra klassfiender. Och vi kommer att mot dem och av dem bildade organisationer föra en oförsonlig kamp.

Internationella fackföreningsrådet och Amsterdam-Internationalen står på var sin sida om barriaden. På den ena sidan av barriaden den sociala revolutionen, på den andra sidan – den sociala reaktionen. För proletärerna, för ärliga revolutionärer blir valet icke svårt."

Amsterdam-Internationalen kontra Internationella Fackföreningsrådet.

Denna klara och skarpa frågeställning kunde naturligtvis inte tilltala dem, som likgiltigt behandlat alla svåra frågor i den internationella arbetarrörelsen. Som svar på uppropet kom en av Appleton, Jouhau, Mertens, Fimmen och Oudegeest undertecknad förklaring, i vilken dessa vördiga herrar påstodo:

1. att Internationella fackföreningsrådet är bedrägeri och över huvud taget inte finns;
2. att uppropets anonyma författare är medvetna lögnare eller eländiga stympare;
3. att Amsterdam-Internationalen var oavhängig Nationernas förbund och Internationella arbetsbyrå;
4. att Internationalen hade tvingat Nationernas förbund att tillerkänna de tyska och österrikiska arbetarna samma rätt som de andra ländernas arbetare;
5. att Internationalen hade hjälpt Österrikes arbetare i deras fruktansvärda nöd;
6. att den hade förklarat Ungern i bojkott;
7. att den hade förklarat sig mot transport av ammunition till Polen;
8. att Amsterdam-Internationalen var motståndare till varje diktatur från vilket håll den må komma och att den, i motsats till de av politiska motiv härledda splittringstendenserna från Moskva, upprätthölle den proletära satsen: "Proletärer i alla länder förenen eder."

Vore Internationella fackföreningsrådet en bluff, så skulle sannerligen inte en sådan herre som Jouhau slösa tid på att kämpa mot en sådan fiktion. Internationella fackföreningsrådet är lika litet en fiktion som fackföreningsrörelsen i Ryssland, Italien, Bulgarien, Sydslavien, Tjeckoslovakien och Rumänien, som de revolutionära rörelserna i Tyskland, Frankrike, Amerika o. s. v., är lika litet en fiktion som III Kommunistiska Internationalen och den sig med elementär kraft utvecklande sociala revolutionen. Det är en produkt av den revolutionära tiden, den djupa jäsningen bland de fackligt organiserade massorna och deras växande missnöje med gamla fackföreningsledarnas förrädiska politik. Icke utan anledning tillspetsar sig nu i alla länder frågan: Moskva eller Amsterdam? Om man översätter dessa geografiska

begrepp till klasskampens språk, så blir det: För eller mot den sociala revolutionen? För eller mot proletariatets diktatur? Ingen kan förneka, att i alla länder stora delar av de fackligt organiserade arbetarna börjar resa sig och redan genom det förhållandet, att deras kamp är revolutionär, ställt sig i motsats till Amsterdam; ingen kan förneka att fackföreningsrörelsen i alla länder genomgår en djup kris, att det ena landet efter det andra, det ena fackförbundet efter det andra ställer sig på den revolutionära klasskampens ståndpunkt och därigenom förlöjligar borgfredspolitikens apostlar sådana som Appleton, Legien, Jouhaux och andra, men dessa vilja icke se, att Internationella fackföreningsrådet stödjer sig på dessa ofantliga revolutionära rörelser och på de revolutionära fackföreningarna i alla land, – de vilja icke se och förstå allt detta, därtill behövs mod, ett förtvivlans mod.

Internationella fackföreningsrådet beskylls för att grundlöst 'ha misstänkliggjort Amsterdam-Internationalen att stå under samma tak som Nationernas förbund och Internationella arbetsbyrån. Utan i stället är det så, att Amsterdam-Internationalen är "oavhängig" och inte står i något slags vänskapsförhållande till dessa båda organisationer. Vi har redan sett i vilken grad detta påstående är riktigt, men vi kunna ännu anföra två fakta, som karaktärisera förhållandet mellan Arbetsbyråns och den nuvarande europeiska fackföreningsrörelsens ledare. Den fackliga kongressen i Orleans (25 sept.) har antagit en resolution, i vilken C. G. T. deltagande i Internationella arbetsbyrån godkännes. I oktober 1920, då Albert Thomas var i Berlin, avgav han en redogörelse över byrån inför ett möte med de "fria" Hirsch-Dunckerschen och kristliga fackföreningarna. De Alltyska fackföreningarnas officiella ombud, Kogen, förklarade i sitt svar på Thomas tal: "De tyska fackliga organisationernas understödjande av Internationella arbetsbyrån är naturligt och säger sig självt."

Man kan naturligtvis så ofta man vill förneka Nationernas förbund, man kan av ädel harm författa ljungande manifest, men fakta är grymma: föreningen mellan Amsterdam-Internationalen och Nationernas förbund är fastställd. Den av ledarna för den nuvarande fackföreningsrörelsen gemensamt med arbetsköparna bildade organisationen bär namnet: Internationella arbetsbyrån, för att bedraga alla länders arbetare. Det är nog att hänvisa på att ledaren för denna institution Albert Thomas har 220,000 francs i årslön. Är det möjligt att Frankrikes, Englands och Amerikas kapitalister betala sådana summor av pur vänskap för Legien, Jouhaux, Oudegeest o. s. v.?

Fackliga Internationalen påstår, för att rättfärdiga sin medverkan i Washingtonkonferensen, att den har tvingat Nationernas förbund att "tillerkänna" Tysklands och Österrikes arbetare samma rätt som de andra ländernas arbetare har. Det är mycket möjligt, att Jouhaux, Appleton och andra "tvingat" herrarna Clemenceau, Lloyd George och Wilson att "tillerkänna," samma rätt; men man måste vara otroligt enfaldig och avsiktligt överse händelserna världen runt, för att tro på löftena från Nationernas förbund; man måste avsiktligt förglömma Versailles-freden, denna så kallade Nationernas förbunds oerhörda rovplundring, de fruktansvärda bördor som det pålagt tyska folket, för att hava det bedrövliga modet att så ofta yvas inför arbetarna *för de löften man erhållit*.

Appleton, Jouhaux, Oudegeest och Fimmen påstå vidare, att de hade förklarat det vita Ungern i bojkott och även förklarat sig mot ammunitionstransport för det vita Polen. Det är riktigt: Men vi låta följande fakta tala: Råds-Ungern blev besegrat i augusti 1919, bojkottförklaringen mot den ungerska reaktionen kom först 1920, alltså åtta månader efter de ungerska vita gardenas seger. Var det verkligen nödvändigt med så många månader för att begripa det tragiska läget för Ungerns arbetare? Måste man vänta med en internationell aktion tills tiotusenden ungerska proletärens blod hade flutit? Naturligtvis – nej. Varför Fackliga

internationalen i Amsterdam hade tigit så länge är därför, att dess ledare av sorten Jouhaux och Appleton, som understödjer sina egna regeringar, voro moraliskt medskyldiga till skräckväldet i Ungern. De uppträdde först då, när de icke längre kunde förtiga läget för sitt eget proletariat och när själva stenarna började tala om de ungerska "vita djävlarernas" förbrytelser. Dessutom blev bojkotten upphävd redan efter två veckor. Det var en tom och till på köpet försenad gest, ehuru väl detta resultat var tillfredsställande för Jouhaux, Appleton och andra socialpatrioter. Vad Ryssland beträffar, så skulle det varit bättre om Fackliga internationalens ledare först hade ställt sig den frågan: *hur* har de hjälpt det kämpande ryska proletariatet? Sådana ord, på vilka det icke följer någon handling, lägga vi i allmänhet ingen stor betydelse vid; men även vad det beträffar resolutioner, upprop, manifest, och agitationen för den ryska revolutionen, så har det från det hållet ingenting gjorts.

Slutligen förklarar Amsterdamsvaret kategoriskt: att Jouhaux, Legien, Oudegeest, Fimmen och andra kämpa mot diktator från vilket håll den än kommer. Inte så lättvindigt, mina herrar. Hittills har vi icke märkt att ni har kämpat mot borgarklassens diktatur. Det skulle intressera oss mycket, om de fackliga organisationerna i olika länder kunde avge en förklaring över: Mir, var och hur Jouhaux, Legien, Appleton och deras anhängare har kämpat mot borgarklassens diktatur. Från denna kamp mot borgarklassens diktatur är det ingen som vet något; dock väl vet man, att dessa nämnda herrar har grundat en helig allians mellan kapital och arbetare och därmed påtagit sig det moraliska ansvaret för det internationella blodbadet; Man vet, att de är bärare av den sociala fredens politik, d. v. s. understödjande av den borgerliga diktaturen. Således är alla Edra bedyranden om att ni är emot all diktatur ingenting annat än hyckleri. Ni är blott emot proletariats diktatur, mina herrar, och den som är mot proletariats diktatur, den är för borgarklassens diktatur.

Hyckleriet från Amsterdamedarna.

Amsterdam-Internationalens ledare har en ytterst karaktäristisk strävan att vilja gälla inte blott som socialister utan som revolutionära socialister. Så förklarar sekreteraren Fimmen i en kort redogörelse, avlämnad i Prag, ("Freiheit", 15 okt. 1920):-

"Vår international är revolutionär och socialistisk, icke blott i orden utan även i verkligheten och därför blev vi respekterade i Washington ... Nu kämpar den för att befria arbetarklassen från krigets bördor för produktionsmedlens socialisering. Vi är redan så starka, att vi kan genom en internationell strejk förhindra ett kommande krig. Vi vill socialismen, men då måste man organisera sig och socialistiskt uppfostra arbetarmassorna. En revolution kan icke göras och man kan icke genomföra den med människor, som varken kan skriva eller läsa, utan det är blott möjligt genom ett kultiverat och disciplinerat proletariat. Vi vilja utföra vårt internationella arbete gemensamt med de ryska kamraterna, vi kämpa för upphävandet av den ryska blockaden, räcka vår hand till de ryska kamraterna och är beredda att lära av dem. Hittills ha de ryska kamraterna ej mottagit vår hand, utan i stället upprepade gånger förolämpat oss, de vill icke ansluta sig till vår international, utan bekämpa oss. Tills nu ha vi tigit, men nu när vi blivit tvingade till kamp, så måste vi med svårt hjärta upptaga den". Detta meddelande av Fimmen är ytterst intressant. Det ger oss nyckeln till den nuvarande reformistiska fackföreningsrörelsens uppfattning. Produktionsmedlens socialisering är naturligtvis en socialistisk paroll, men med goda paroller är, som med goda föresatser: att stenlägga vägen till helvetet. Hela frågan är beroende på hur socialiseringen skall komma till stånd: genom samarbete med borgarklassen eller genom dess krossande? Och på denna grundläggande fråga ger Fackliga internationalens hela verksamhet blott ett svar: "Produktionsmedlens socialisering kan endast förverkligas genom samarbete med bor-

garklassen”, – under det vår mening är: att det kan förverkligas endast genom ett våldsamt krossande av borgarklassen och upprättandet av proletariats diktatur. Kan man försona dessa båda synpunkter med varandra? Under inga omständigheter, ty vi leva i en tid, då socialismen icke är en fråga om abstrakta teorier, utan är en levande konkret livsfråga. Proletariatet måste ur det oförsonliga klasskriget framträda som segrare, eller kommer mänskligheten att kastas tillbaka årtionden framåt. Vilken nytta har mänskligheten av att socialismen erkännes med ord? Vilka syften fyller vittsvävande program och; tvetydiga förklaringar? De tjänar blott till att bedraga massan. Fimmen påstår, att 27 miljoner medlemmar anslutit sig. till Amsterdam-Internationalen, och att de genom en internationell strejk skulle kunna förhindra ett krig. Detta är en statistisk synvilla. Till dessa 27 miljoner höra såväl reformistiska. som också revolutionära förbund, alltså – element som i kampen uppväga varandra. Endast i Tyskland finns det 8½ miljoner fackföreningsmedlemmar, men bland dessa 81/9 miljoner är så många konservativt och till och med reaktionärt sinnade, att en socialiseringskamp med dem icke är tänkbar. Om man räknar alla arbetare som står på Amsterdam-Internationals program och taktik och från denna summa drar de reaktionära i varje land, så blir säkerligen inte mer än hälften kvar. Hänvisningen på stora tal är överhuvud obrukbar, ty vad liar denna matematiskt stora medlemsiffra för betydelse, när medlemmarna är kampodugliga, när de nationella känslorna hos de flesta, isynnerhet hos ledarna, överväga de internationella. Bort med den illusionen. Om Europa skulle ha 27 miljoner verkligt organiserade och klara arbetare, som visste vad de ville, så skulle frågan om socialismen redan vara löst. Men nu är olyckan, . att i miljoner organiserade fackföreningsmedlemmars huvuden härskar ännu föreställningen om reformismen och den borgerliga freden. Och så länge dessa för Fimmen, Oudegeest och Legien så dyrbara idéer ännu härska inom fackföreningsrörelsen, så länge är en generalstrejk omöjlig, även mot krig.

Fimmen säger, att han vill gå med de ryska kamraterna och räcker dem sin hand. De ryska revolutionärerna ha icke tillbakavisat någon utsträckt hand, som räcks till dem och varit beredd, att tillsammans med dem kämpa på den sociala revolutionens front. Om en utsträckt hand har tillbakavisats så har det skett i de fall: då det talats om socialisering, utan att något gjorts för att omsätta det i praktiken, då det i stället före klasskamp har bjudits oss borgerlig fred, då man i den internationella kampen har rekommenderat vad som redan gjort bankrutt i den nationella, kort – då man i stället för socialistiskt bröd räckt oss reformistiska stenar.

Vi kämpar icke mot personer, utan mot program, mot taktiken och hela ideologien, och från denna ståndpunkt måste också naturligtvis den utsträckta handen bli hängande i luften. Ingen kompromiss, inget samarbete med dem, som söka lösa den sociala frågan i samarbete med borgarklassen. Hårdnackad och oförsonlig kamp om inflytandet över massan, fackföreningsrörelsens erövring, revolutionering och användande som kampmedel för genomförande av den sociala revolutionen det är uppgifterna för varje revolutionär, för varje kommunist.

Det är anledningen till, varför vi förhålla oss fientliga till Amsterdam-Internationals hela ideologi och politik. Det är anledningen till, varför vi i motsats till en på klassfredens grund stående organisation vill bilda en internationell organisation, som står på klasskampens grundval. Nu kommer många människor och säger: ”Bildandet av en ny internationell organisation betyder fackföreningsrörelsens sprängning. När ni är mot de enskilda förbundens sprängning, varför spränger ni då Amsterdam-Internationalen? Vore det icke bättre att ni blir kvar i organisationen, samlar de radikala elementen på er sida och inom den redan bestående organisationen kämpar för edra idéer?” Därpå svara vi: ”Vi blir i organisationer, som är för-

enade med massan, därför fordra vi av revolutionära att icke spränga sönder sina förbund och icke utträda ur de nationella organisationerna. Vi är också emot, att fackförbunden utträda ur landsorganisationerna, som det var fallet i Frankrike, då departement Bouche du Rhones syndikalistiska förbund utträdde ur C. G. T. Vi är vidare emot att fackförbunden utträder ur sina speciella internationella organisationer. Metall-, textil-, gruvarbetarna. o. s. v. måste obetingat medverka i sina respektive internationella organisationer. Ledningen i Amsterdam har däremot ingenting med arbetarmassorna att göra. Det är en politisk stab, II Internationalen i en försämrad facklig upplaga. En sådan stab har det internationella proletariatet ingen användning för. Den skadar arbetarna och måste därför förintas.

Amsterdam-Internationalen och II Internationalen.

Då vi hänvisar på, att Amsterdam-Internationalen är en sämre facklig upplaga av II Internationalen, svarar man oss: att mellan båda dessa organisationer finns ingen förbindelse, fackförenings-Internationalen är en självständig organisation. Nåväl, II Internationalens sista kongress i Genf hade som ordförande den bekante ledaren i engelska fackföreningsrörelsen, Thomas Shaw, som vad Adolph Braun konstaterade, ledde kongressen med stor takt. Den tyske socialpatrioten meddelade oss icke hur denna ”takt” tog sig uttryck, men vi veta redan varom det handlar. Kongressen var sammansatt av vilda nationalister och tjänare till de borgerliga regeringarna. Atmosfären var därför så uppfylld med nationalistiskt gift, så att det ringaste oförsiktiga ord kunde riva upp nationalistiska stormar. Thomas Shaw kryssade mycket skickligt och förde kongressen till slut, en kongress som skulle förespegla de efterblivna arbetarna internationell solidaritet. För kongressens deltagare var det klart, att den II Internationalen var en död institution. Då kom Vandervelde på den glänsande tanken: att ledningen skall förläggas till London och att sålunda Englands arbetarparti, II Internationalens starkaste parti, skulle anförtros ledningen av den internationella socialpatriotiska bankruttpolitiken. De engelska fackföreningarna, tradeunions, till vilka arbetarpartiet är att betrakta som avlopp, bilda därmed II Internationalens fundament.

Som Amsterdam-Internationalen måste övertyga sig, att saken allt mer gled på det sluttande planet, så dök denna glänsande tanke upp bland ledarna själva. Det måste sägas, att de engelska fackförbunden inte mycket hänsynsfullt har behandlat Amsterdam-Internationalens ordförande, Appleton. Som ledare för den engelska landsorganisationen, som omfattar en sjättedel av Englands fackligt organiserade arbetare, hade han representerat de engelska • förbunden i Amsterdam-Internationalen. På den sista fackliga kongressen i Portsmouth (1--9 sept 1920) blev, som ”Daily Herald” uttrycker sig, en liten ändring företagen. Kongressen ogillade i skarpaste form Appletons oproletära politik, han hade skrivit en häpnadsväckande artikel mot de strejkande gruvarbetarna, och förklarade, att den organisation, vilkens ledare Appleton var, icke vidare kunde tillerkänna honom rätten att representera Englands fackligt organiserade proletariat. Kongressen beslöt vidare, att engelska fackförbunden genom en på kongressen vald kommitté skulle meddela detta beslut till Fackliga Internationalen. Efter denna operation befann sig Amsterdam-Internationalen i ett synnerligen olyckligt läge. Dess ordförande, Appleton, hade blivit utesluten och till på köpet av vem? – Av de engelska tradeunionisterna. Det måste på något vis hittas på en utväg. Man fann den också genom att sammankalla en kongress till London den 23 november 1920, där frågan om den Fackliga Internationalens ledning skulle förläggas till Amsterdam eller London skulle behandlas. De engelska tradeunionisterna, som åtagit sig den otacksamma uppgiften att ge liv åt den II Internationalen, skulle alltså samtidigt bli Amsterdam-Internationalens räddare. Då kommer icke längre det stora Moskva och det lilla Amsterdam att ställas mot varandra, utan man

kommer att ställa alternativet: Moskva eller London?

Förutseende en sådan händelsernas vändning har i tyska fackföreningspressen redan dryftats frågan "Moskva eller London". En sådan ställning är mycket älskad isynnerhet av ledarna för den tyska fackföreningsrörelsen, emedan de då mot oss ryssar hade de engelska tradeunionisternas gamla, beprövade taktik att kasta som vikt i vågskålen.

Nåväl, vi avböja inte ställningen "Moskva eller London", ty det skulle översatt till den nuvarande kampens språk betyda: reformistisk eller revolutionär socialism, klasskamp eller borgfred, social revolution eller social reaktion, proletariats diktatur eller borgarklassens diktatur? Det ryska proletariats och med dem deras fackförbund har i sin treåriga kamp mot världsimperialismen och världsreformismen bevisat, att den av dem inslagna vägen är den riktiga. Om reformisterna i alla länder, först i Genf, sedan i Amsterdam och nu i London spela ut mot Moskva och bevisa detta med vägran att underkasta sig diktaturen från Moskva, så förklarar detta helt enkelt, att de i ryska revolutionen vädra den största fara för sitt program och sin taktik. Vi tvivla inte ett ögonblick på vem som blir segraren av de två kämparna. Moskva eller Amsterdam, det betyder: revolution eller reaktion? Och så tillvida som revolutionen är ofrånkomlig, så tillvida är också segern för Moskva säker.

Man skriker nu mycket, isynnerhet i Tyskland och Frankrike, över "Moskvas diktatur". Låtom oss dock erinra oss hur det förhöll sig före kriget inom den internationella socialistiska fackföreningsrörelsen. Den gången tillföll diktaturen Tyskland. Emedan det tyska partiet och den tyska fackföreningsrörelsen var de starkaste av alla. De fyllde den internationella arbetarrörelsen med hänförelse och hade den andliga ledningen i sina händer. Ur detta gavs helt av sig själv den tyska socialdemokratiens och de tyska fackföreningarnas "diktatur". Nu utgår all internationell arbetarrörelse från den ryska revolutionen, därför också Moskvas "diktatur". Och det kan icke vara annorlunda. "Genomför hos er den sociala revolutionen", säga vi till tyskar, engelsmän och fransmän, "och ni har den bestämmande makten i Internationalen." Till dess är allt prat om Moskvas diktatur ovärdig demagogi.